

рема, у постановках Верховного Суду від 14 березня 2018 року у справі № 815/219/17, від 22 листопада 2018 року у справі 766/12374/17, від 19 вересня 2019 року у справі № 826/16107/18 [7].

Сьогодні національне законодавство надає людині всі можливі для захисту своїх прав і свобод у суді. Так, відповідно до ч.2 ст.124 Конституції України юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі. Розширення сфери правового втручання і процедури усунення наслідків порушення прав і свобод людини і громадянина можна назвати критерієм демократизації суспільства, підтвердження в ньому значимості загальнолюдських ідеалів, підпорядкування здоровому глузду і моральним цінностям [1].

Література:

1. Конституція України : Закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254>
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
3. Дудаш Т. І. Практика Європейського суду з прав людини: монографія. Київ. 2013. 368 с.
4. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 15.08.2020 р. 2747-IV. Відомості Верховної Ради України. 2005. № 35-36, № 37. Ст. 446.
5. Паліюк В. П. Стаття 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод: українське законодавство та судова практика: Миколаїв. 2010. 556 с.
6. Практика Верховного Суду України: Рішення. URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/>

Тінін Д.Г.,

викладач кафедри

тактико-спеціальної підготовки

факультет підготовки фахівців

для підрозділів превентивної діяльності

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ДЕКЛАРАЦІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ: ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ТА РАТИФІКАЦІЯ УКРАЇНОЮ

«Декларація прав людини» [1] (далі – Декларація) стала першим універсальним міжнародним актом з прав людини, що проголошує цивільні та політичні права і свободи особистості - рівність всіх перед законом. У Декларації заявлено, що всі люди мають рівні права, які не залежать від їх раси, статі, мови, релігії тощо. [3]

І хоча положення Декларації мають рекомендаційний характер, наразі

її принципи лежать в основі багатьох пактів, конвенцій і договорів стосовно прав людини, укладених з 1948 року. Так, у 1966 році Генеральна Асамблея ООН ухвалила «Міжнародний пакт про громадянські й політичні права» та «Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права», які разом із Загальною декларацією прав людини склали Міжнародний білль про права людини. Україна ратифікувала ці пакти в 1973 році. [3]. Україна ратифікувала ці пакти в 1973 році.

Підставою створення Декларації стала велика кількість порушень прав людини під час Другої світової війни, які і підштовхнули Організацію Об'єднаних Націй до фіксації гарантій прав людини на міжнародному рівні. Ст. 55 Статуту ООН визначала завданням цієї організації сприяння «загальній повазі і дотриманню прав людини й основних свобод для всіх, без різниці раси, статі, мови і релігії». [3].

Відповідно до історії створення вказаного документа з'ясовано, що на початку 1946 року в ООН було створено Комісію з прав людини, до якої увійшли представники 18 країн. [2]. Декларація була ухвалена **10 грудня** 1948 року на третій сесії Генеральної Асамблеї ООН у Парижі голосами 40 країн, при восьми країнах, що утрималися (СРСР, УРСР, БРСР, ЧССР, ПРН, Саудівська Аравія, ПАС, ФНРЮ) і двох, що не голосували (Гондурас і Ємен).

Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод Україна ратифікувала 17 липня 1997 року і для нашої держави вона набула чинності 11 вересня того ж року. Тим самим Україна взяла зобов'язання привести своє законодавство до міжнародних стандартів, закріплених в Конвенції. Зокрема, цим має займатися Уповноважений Верховної Ради України з прав людини. У 1999 році Парламентська асамблея Ради Європи порушила питання про можливе припинення членства України в РЄ через те, що країна не поспішала змінювати своє законодавство у сфері прав людини відповідно до прийнятих нею міжнародних пактів. У жовтні того ж року для вивчення ситуації в Україні приїхали представники РЄ, за результатами їхніх висновків застосування санкцій було відкладено. [4].

Одними з найважливіших кроків у процесі виконання своїх зобов'язань Україною було запровадження низки реформаторських управлінських рішень, а також прийняття законодавчих актів відповідно до реалій сьогодення з метою забезпечення прав і свобод людини. Одними з найяскравіших прикладів таких нововведень стало прийняття нового Кримінального кодексу України [5], Кримінального процесуального кодексу [6], а також запровадження на їх основі сучасної системи правоохоронних органів. В цьому переліку яскравим прикладом являється залишення радянської моделі роботи з населенням та ліквідація «Міліції» як центрального органу виконавчої влади, в той час як запроваджено та створено нову більш сучасну структуру – «Національна поліція України» (далі-поліція), яка стала її правонаступником. З метою удосконалення роботи у вказаному напрямку заходи по реформуванню поліції тривають по сьогоднішній день.

Одними з найяскравіших прикладів реформування законодавства та системи правоохоронних органів являються:

запровадження Єдиного реєстру досудового розслідування [5];

- інституту боротьби з корупцією;
- прозорості роботи правоохоронних органів, звітування керівництва таких

органів про результати роботи;

- спрощення та забезпечення можливості звернення, надання та розгляд скарг громадян правоохоронними органами та іншими державними установами;

- запровадження та спрощення системи та видів запобіжних заходів у кримінальному судочинстві [5, 6];

- оснащення органів досудового розслідування електронними засобами контролю [5];

- обладнання органів досудового розслідування технічними засобами фіксування кримінального провадження і технічними засобами проведення дистанційного провадження в режимі відео конференції [5];

- заміни у судах загальної юрисдикції металевих загороджень, які відокремлюють підсудних від складу суду і присутніх громадян, на загородження із скла чи органічного скла [6] та багато інших.

Відповідно до інших закріплених цінностей Декларації необхідно віднести наступне: життя, здоров'я, честь та гідність, унеможливлення рабства та позбавлення волі, виключення можливості безпідставного позбавлення волі, заборона тортур, право на освіту, релігію, віросповідання, особисте та сімейне життя, право на працю, засоби масової інформації, соціальна політика та інше.

Як висновок необхідно сказати, що на сьогоднішній день в нашій державі проведено чималу роботу спрямовану на поліпшення та забезпечення прав і свобод людини і громадянина. Однак, труднощі в житті кожної людини створюють необхідність внесення змін та покращення тих чи інших державних інститутів, на яких покладено повноваження по наданню послуг населенню. В цей же час необхідно пам'ятати, що «Проблеми людства являються рухаючим фактором розвитку суспільства».

Отже, забезпечення прав і свобод людини і громадянина являється найвищою цінністю держави під час її становлення та розвитку. Можливість кожної особи бути захищеною, навіть на території іншої держави, показує рівень розвитку суспільства на тій чи іншій території. В даному випадку Декларація являється найбільшим досягненням людства, яке створило єдину можливу систему відносин між державою та людиною. Досягнення в створенні та ратифікації такого міжнародного документа обумовлює визнання єдиних цінностей великої кількості держав, що являється підтвердженням розвитку суспільства в єдиному напрямку. В даному випадку Україну, як державу, очікує великий обсяг роботи в майбутньому, а отже нам є до чого прагнути.

Література:

1. Декларація: Загальна декларація прав людини. ІРС – Інститут релігійної свободи. [електронний ресурс]. https://old.irs.in.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=82%3A1&catid=47%3Aun&Itemid=74%E2%8C%A9=ru/
2. В. Крупина. Людина і суспільство. Загальна декларація прав людини. Цей день в історії. [електронний ресурс]: <https://www.jnsm.com.ua/h/1210T/> дата звернення 24.11.2020.
3. Сьогодні-день прав людини. Укрінформ. 10.12.2018. Дата звернення: 24.11.2020. [електронний ресурс]. <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2597512-sogodni-den-prav-ludini.html>
4. Права людини. Сьогодні, 10 грудня, відзначається міжнародний День прав людини. Цей день знаменує річницю ухвалення Асамблеєю ООН Загальної декларації прав людини в 1948 році. Відродження. [електронний ресурс]. https://www.irf.ua/prava_lyudyny/
5. Кримінальний кодекс України. від 5 квітня 2001 року. № 2341-III. [електронний ресурс]. Дата звернення: 26.11.2020.
6. Кримінальний процесуальний кодекс України. від 13 квітня 2012 року. № 4651-VI. [електронний ресурс]. Дата звернення: 26.11.2020.

Альошина М.С.,

*курсант факультету підготовки
фахівців для органів
досудового розслідування*

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник:

Сердюк Л.М.,

*доцент кафедри теорії
та історії держави і права*

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, доцент*

ВІДПОВІДНІСТЬ ОСНОВ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ОСОБИ В УКРАЇНІ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИМ СТАНДАРТАМ

Перш ніж розглядати відповідність правового статусу особи в Україні міжнародно-правовим стандартам, вважаємо за необхідне визначити поняття та загальні риси міжнародно-правових стандартів та правового статусу особи.

Правовий статус особи передбачає юридично встановлене становище особи в суспільстві, відповідно з яким фізична особа, як суб'єкт у галузі права, вступає в правовідносини, узгоджує свою поведінку та діяння у суспільстві. Особливості правового статусу особи залежать від сутності соціальної